

(Дѣте-то начена да плаче) — Мат. Що ти е? Толко лошо ли е да си запрењъ, като имашъ всѣте свои нужни. — (Дѣте-то не може да отвѣщае) — Мат. Царь-атъ чине на отца твоего на сестра ти, и на тебѣ, какъ-то чинишь ты на птица-та, и на малы-те ѳ. Не можешъ убо назва царя лошъ, безъ да не назовешъ лошъ и себе си. — (Дѣте-то плачишкомъ) азъ пуцамъ птица-та (отваря шапка-та си, и пуца птица-та, и хвракна.) — Мат. Не бойся, чадо мое! Оцець твой не е въ темница, нито ты, нито сестра ти ще ся запрете. Рекохъ ти това, за да ти дамъ да разумѣешъ че чинишь дѣла като лошъ челоуѣкъ, зацо щеше да запрешъ тая окаянна птица. Колкото время ты бѣ ужаленъ, когда ти казувахъ, чи ще тя запратъ, толко время бѣ прискорбна оная птица, като ѳ бѣ лишилъ свобода-та. Разсуди, колко ся ужали мужъ-атъ за жена-та си, и жена-та за мужа си, родители-те за дѣца-та си, и дѣца-та за родители-те си; това не смисли ли? Впрочемъ треба да разсуждавашъ какъ неповинни-те животни ся сотвориша за да живѣять въ свобода; и е свойство на жестокъ челоуѣкъ да ги скорбишь и мучишь; зацо и они имать чувствованіе като тебе.